

“Mai m’he considerat un cantant”

Pep Sala és ara de gira presentant l'espectacle *Concerts de la raó pura* per diverses ciutats dels Països Catalans. Arribarà al Palau de la Música Catalana el proper 29 de gener.

—El seu darrer disc d'estudi, *Carpe Diem*, és del 2001. Per què ha passat tant de temps?

—El 2003 vaig començar una aventura fantàstica, l'espectacle *Una nit amb orquestra* —un recull de cançons històriques de Sau, la Banda del Bar i Pep Sala—, pensàvem que la gira duraria mig any, però va anar molt bé i es va allargar a dos anys. Aquesta és l'única explicació del “retard” d'un altre treball d'estudi.

—No és, doncs, per manca de material...

—Jo faig cançons permanentment, ho considero un acte quotidià com pot ser menjar o dormir, és una roda que no aturo mai. Aleshores, quan volem fer un nou disc, ho diem a la companyia, ens hi posem i l'enllestim.

—Dues dècades de carrera musical li han aportat molta maduresa. Tot i així, *Crítica de la raó pura* conserva la seva espontaneïtat creativa de sempre. Com aconsegueix aquest equilibri?

—Així ho intento! Quan comences en música, hi ha un procés que et condueix a fer el disc que tu vols, i no el que et surt. Però amb el temps, t'adones que has perdut la por a fer simplement el disc que et surt, de manera espontània. En el meu cas, ja no vull controlar-ho tot, sinó gaudir

fent els discos que em surten. M'agrada fer treballs espontanis, faig les cançons, les ensenyo a la banda i les toquem, sense més complicacions. A més, amb la banda ens coneixem tant que no ens cal planificar gaire el funcionament.

—Tot i l'espontaneïtat, manté l'estil de sempre, a cavall entre el pop i el rock, amb lletres de nostàlgia i esperança. No es vol arriscar?

—No és que no em vulgui arriscar, és que em surt així. Però he fet treballs ben diferents, i em considero un músic força variat. Per exemple, vaig fer un disc de música celta, i amb la Banda del Bar vam fer discos de rock molt nord-americà. Va com va.

—Aquest estil, la marca de la casa, és el que permet que només amb els primers segons de *Crítica de la raó pura* ja sigui suficient per reconèixer Pep Sala.

—D'això, me'n sento molt orgullós, però la veritat és que no pretenc crear aquesta marca de la casa intencionadament, em surt de dins, sense pensar-hi.

—O sigui, que és aquesta espontaneïtat que dèiem, duta fins a les últimes conseqüències.

—Em puc permetre aquesta espontaneïtat perquè jo faig música per a mi, a casa, sol, en companyia del meu piano. Ja sé que així no arribaré als *Top 10* dels 40 Principales, hauria d'adaptar les meves cançons a un públic molt concret, i no en tinc ganes.

—Escriu per a vostè, però té un pú-

El compositor i cantant Pep Sala (Vic, Osona, 1960) retorna als treballs d'estudi amb 'Crítica de la raó pura' (Picap), un recull de quinze temes que ha fet en els darrers tres anys. El treball evoca records dels Sau, una nostàlgia de la qual se sent orgullós.

blic molt fidel que ha arrossegat al llarg dels anys. Han evolucionat ple-gats?

—Amb tants discos a l'esquena —18 en total, 6 dels quals com a Pep Sala—, veus l'evolució. Quan tens vint-i-cinc anys tens unes inquietuds, et passen unes coses pel cap, i com a tal, fas una música. Quan en tens quaranta, tens altres problemes i inquietuds, i això es plasma en una altra música. El públic també creix com a persona, i probablement se senti identificat amb allò que li passa a ell. Però no hi ha cap manual per fer música per a cada edat, penso que el secret és només fer música per a tu mateix, sense pensar que es posarà a la venda.

—A *Crítica de la raó pura* torna a fer-se notar el record de Sau, que potser havia quedat més esvaït en els treballs anteriors. És una evocació conscient?

—Totes les músiques de Sau les vaig fer jo, i no m'he plantejat mai separar el que feia a Sau, a la Banda del Bar i el que fa Pep Sala, només separo discos. El que escolteu és el que em surt de dins, sense cap tipus de maquiavel·lisme. N'estic molt orgullós, de tot el que vaig fer a Sau i a la Banda del Bar, i si els meus discos evoquen aquests records, és motiu d'orgull per a mi. És cert que els discos que vaig fer després de la mort d'en Carles potser són els que s'assemblen menys als de Sau, la meva situació era molt convulsa. *Nascuts en la boira* (1999) em va servir per abocar tota la merda que portava dins, però amb el temps, tot i que no oblides, aprens a racionalitzar-ho tot i a veure les coses amb més serenitat. Això és el que m'ha passat a mi.

—En aquest treball, a Valen Nieto (guitarres acústiques i veus), Jordi Gas (baix i veus), Josep Lluís Pérez (guitarres) i Ramon Altimir (teclats), s'hi ha sumat el bateria Enric Illa. Per què moltes crítiques musicals parlen de treballs en solitari de Pep Sala? Se sent sol en la seva feina?

—En absolut! Jo escric les meves cançons sol, però les treballo amb

"No hi ha cap manual per fer música per a cada edat, penso que el secret és només fer música per a tu mateix, sense pensar que es posarà a la venda."

un grup de gent que ens coneixem molt i estem molt involucrats, fins i tot afectivament, amb els discos. No entenc per què s'entesten a dir que faig discs en solitari.

—Hi ha un treball més acurat de la veu de Pep Sala, a diferència d'altres treballs, potser més clarament sustentats per un treball de corda i amb una veu més secundària. Per què?

—És cert que hem donat més pes a la meua veu, però de tota manera, jo mai m'he considerat un cantant, ni crec que ho sigui. Faig cançons i les canto, per això no m'agrada fer versions d'altres, tot i que no m'importaria que algú altre cantés les meves cançons. Honestament, m'agrada cantar i fer jocs de veus, però mai ha estat la meua vocació. Des que va morir en Carles em vaig veure obligat a cantar més seriosament, i he anat agafant experiència.

—Pel títol del treball, podríem esperar uns continguts molt reflexius sobre l'essència de la vida, però a la caràtula del disc vostè adverteix que només és un joc de paraules. Què hi ha darrere de *Crítica de la raó pura*?

—Un dia, mirant la tele, vaig veure certs personatges que parlaven i creien estar en possessió de la veritat absoluta de tot, i vaig pensar: el món està perdent la raó, de fet, no

l'ha tinguda mai, i penses, uff... jo sóc d'aquí, no?

—Qui són aquests personatges?

—N'hi ha moltíssims, seria llarga, la llista. Però aquell dia a la tele hi sortia el Bush i l'Aznar. A mi em fan por, són capaços de tot. Si ara se m'acostés algun d'ells, tindria pànic, pensaria que ens volen matar. El millor és allunyar-nos-en.

—El disc retrata un altre món, però.

—Hi ha poca filosofia i moltes relacions personals. Tot té a veure amb el meu món, el que em toca a mi. Si alguna cosa al món m'impressiona, en el sentit fotogràfic del terme, ho processo i ho converteixo en cançó.

—Té altres projectes?

—Quan acabi la gira d'aquest treball no podré fer més concerts enguany, perquè m'han encarregat, amb en Hansel Cereza, la música de les cerimònies dels Jocs Olímpics dels petits estats que es farà a Andorra. També he de preparar el piromusical per a les festes de la Mercè de Barcelona. És fantàstica la combinació de poder treballar amb una orquestra simfònica, fer uns bolos de rock, després tornar a fer altres coses... No puc parar de fer música, ho necessito.

Gemma Aguilera